

Kenan Yağız TOPSAKAL

SAHTE BİR KİMLİK

Ben hayatımda bir kere âşık oldum. Yirmi yaşında olduğumu düşünürsek aslında gayet normal bir rakam bu. Ama o kişiye âşık olduğum zaman onu tanı mıyordum. Dış görünüşü dışında onun hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Bir bahane ile tanıştım. Daha sonra geçen zaman içerisinde birbirimizi tanıdık. Artık o da bana âşıktı. Ya da en azından öyle gözüküyordu. Ama ben onu tanıdıkça ondan uzaklaşmış ve soğumuştum. Büyük bir tutku ile başlayan ilişki büyük nefretlerle bitmişti. Bu durum hakkında düşünmek için uzunca vaktim oldu. Ben de aslında kendimi ona her zaman olduğum şekilde göstermedim. Belki hiç yalan söylememiş olabilirim ama gerçekten aklımdan geçenleri söylemek yerine sustuğum zamanlar oldu. Ama o, her geçen gün daha da farklılaşıyordu. Bana "tanıttığı" insan günden güne değişiyordu.

Düşünüyorum da, gerçekten en son ne zaman samimi olmadığım insanların yanında kendim gibi oldum acaba? Bunu hatırlayamıyorum. Tanımadığım insanların yanında geriliyorum açıkçası. Yanlış bir izlenim

uyandırma korkusu yüzünden rahatça aklımdan geçenleri söyleyemiyorum. İşte şu anda sanki ilişkiler de bana bu şekilde gözükmüyor. Birini etkilemek uğruna sanki olmadığımız biri gibi davranıyoruz. Bu noktada, sürrealist bir ressam olan René Magritte'in *The Lovers* adlı tablosu bana göstermekten kaçındığımız benliğimizi çağrıştırdı. Bütün odağın yüzü bez parçalarıyla örtülmüş olan bu "âşıklar"da olduğu tablo sanki söylemek istediğimi betimliyor gibi. Benim âşık olduğum insanın da yüzünde, burada resmedilenden daha güzel daha renkli bir örtü vardı ve ben onu tanıyordum. Resimdekiler de yüzleri kapalı bir şekilde öpüşüyorlar. Çünkü gerçekte öpmek istedikleri insan belki de o bezin altındaki insan değil. İkisi de yalanlarla üretilmiş ve bezin üstünde bile yüze sahip olamayacak karakterlere âşıklar. Acaba hangimiz sevdiğimiz insanları gerçekten tanıyoruz?

Peki, gerçekte olduğumuz insanı göstermek için ne yapmalıyız? Bu zor bir soru. Önce bunu isteyip istemediğimizi sorgulamamız lazım. Çünkü bütün insanlar kendini iyi tanıtmak ister. Mesela herhangi bir fotoğraf çekimini düşünürsek her zaman ya fotoğrafı çeken kişi ya da aradan biri çıkıp "Gülün!" der. O an çok ciddi bir mesele bile konuşuyor olsak, bir anda sanki pişmiş kelle gibi sırtırız. Benzer bir şekilde, biri nasıl olduğumuzu sorduğunda çoğu zaman bunun üstünde düşünmeden "İyiyim." deriz. Tablodaki gibi yüzümüz çoğu zaman örtülüdür. Belki de bu insanın doğasında olan bir şey. Kendimizi reklam yapmayı ve olduğumuzdan iyi göstermeyi çok seviyoruz. Bu bizi güçlü gösteriyor. Herkes güçlü gözükmek ister, değil mi? Bence insanoğlu bunu değiştirmekte pek istekli değil çünkü bu ilişkilerimize kötü yansiyabilir. Başkaları tarafından "sıkıcı" olarak adlandırılabiliriz. İşte işin kötü yanı bana sorarsanız bu durum hep yapmacık ilişkilere neden oluyor. O sevdiğim kişiden gittikçe soğumamın nedeni de buydu. Çünkü gün geçtikçe gerçek olduğu kişiye dönüyordu ve ben artık hangi düşüncesinin onun olduğunu, hangisinin ise yaratmış olduğu karaktere ait olduğunu ayırt edemiyordum. Sanırım ilişkilerdeki bu tiyatro pek çözülebilecek bir mesele değil. Ancak resmi tanışma şekillerini veya formaliteden olan konuşmaları ortadan kaldırırsak herkes daha çok iç dünyasını etrafa yansıtma şansını bulabilir belki. Eğer böyle bir şey gerçekleşirse en azından kendimi insanların yanında daha rahat hissedebilirim. Böylece daha fazla samimi düşünceler duyup gerçekten kaliteli sohbetler edebiliriz.

Kaynakça

Magritte, René. *The Lovers*. 1928. Yađlıboya. Museum of Modern Art, New York. Amerika Birleřik Devletleri